

РЕШЕНИЕ

№ 1197

гр. София, 22.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 150 СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЛЮБОМИР ИЛ. ИГНАТОВ

при участието на секретаря ХРИСТИЯНА Р. РАЧЕВА
като разгледа докладваното от ЛЮБОМИР ИЛ. ИГНАТОВ Гражданско дело
№ 20231110100487 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по искова молба на Б. А. Т., с ЕГН *****, срещу „“ ЕООД, с ЕИК: ., със седалище и адрес на управление – ., представлявано от П.Х.Б., с която е предявен **иск на правно основание чл. 49 във вр. чл. 45 ЗЗД** за осъждане на ответника да заплати обезщетение в размер на 15 000 лв. за причинените на ищцата неимуществени вреди, ведно със законната лихва от предявяването на иска до окончателното изплащане.

Ищцата твърди, че в интернет изданието на вестник „Труд“, поддържано от ответника, на 28.11.2022 г. е бил публикуван журналистически материал, озаглавен „Заместничка на М. финансира проект на сина си с десетки хиляди лева държавни пари“. Освен заглавието на материала твърди, че също така и конкретни словесни изрази от съдържанието му, а именно:

- „Заместничката на В.М.в Б. Т. финансира проект на сина си за десетки хиляди лева държавни пари по програма на национален фонд „Култура“ в „конкурс“ – майки и деца“;
- „майката финансирала проекта на детето“;
- „Проектът на Drop Down Community, с продуцент А.А., син на заместник-министърката на М., е финансиран с 31 517.40 лв., става ясно от публично публикувани „резултати““;
- и „Наблюдаваме само снискване на властта с цел да се забрави случилото се и порочните практики да продължават“;

съставляват дезинформация и клевета срещу нея. Те не отговаряли на истината и накърнили доброто ѝ име и престиж, опозорили я и я злепоставили. Причинили ѝ вреди в професионален и личен план. Заявява, че всъщност синът на ищцата е кандидатствал за финансиране по „Програма за възстановяване и развитие на частни културни

организации“, а не по „конкурс“ – „майки и деца“. Освен това той кандидатствал на 08.05.2022 г., към който момент ищцата не е била заместник-министър на културата и член на управителния съвет на Национален фонд „Култура“. Реалното оценяване на проекта е било извършено на 20.07.2022 г. и 01.08.2022 г. преди тя отново да стане заместник-министър на културата. Поради независещи от ищцата обстоятелства, обявяването на резултатите от програмата е закъсняло с над два месеца и е станало в момент, когато тя отново е била заместник-министър на културата. На 24.08.2022 г. се провело заседание на Управителния съвет на Националния фонд „Култура“, на което ищцата участвала в качеството си единствено на упълномощено от министъра на културата лице, а не на редовен член на Управителния съвет. Освен това резултатите били гласувани *en bloc*, тоест без да бъдат разглеждани проект по проект, а съвкупно. В крайна сметка проектът на А.А. не бил финансиран. Въпреки това ответникът публикувал в интернет изданието си неверните словесни изрази, с което увредил репутацията на ищцата. Намира, че „тестът“ за обществен интерес е провален, тъй като не можело да произтече обществена полза от невярна информация и да се оправдае подобно журналистическо отразяване. Позовава се на чл. 32, ал. 1 от Конституцията, чл. 8 и чл. 10, пар. 1 КЗПЧОС, чл. 12 ВДПЧ, както и практика на ЕСПЧ и ВКС. Твърди, че вследствие на използваните клеветнически и обидни словесни изрази, които били разгласени на неограничен брой читатели, ищцата се почувствала обидена и репутацията ѝ била увредена. Претърпените неимуществени вреди се изразявали в терзания и безпокойство, интензивно продължителни емоции на стрес и тревожност, смут, възмущение, влошаване на физическото здраве и психическото състояние на ищцата, афектиране на душевното ѝ равновесие, постоянно безсъние, силно главоболие, чувство на крайна потиснатост, необходимост да се обяснява на членове на семейството и приятели, чувство за вина, че те са били поругани заради нея, нахърняване на градените с десетки години с изключителни усилия и лишения безупречно професионално реноме и авторитет на ищцата пред нейните колеги, чувство на тревога за близките ѝ, които страдали от хвърлените в нея клевети, остър емоционален стрес, епизодично сърцебиене, покачващи стойности на РР, емоционална лабилност, плачливост и засегнатост, нарушено трудово и ежедневно функциониране. Исква от съда да осъди ответника да ѝ заплати сумата от 15 000 лв, представляваща обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди, ведно със законната лихва от предявяването на иска до окончателното изплащане. Претендира и разноски.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор на исквата молба от ответника, с който оспорва предявения иск като изцяло неоснователен. Поддържа, че публикуваната информация е резултат от добросъвестно журналистическо разследване. Заявява, че изнесената информация е вярна и че целта ѝ не е била да злепостави ищцата, а да предложи анализ и коментар на актуални теми и събития, критична и морална оценка. Твърди, че във връзка с данните от нея са били сезирани Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество и Агенцията за държавна финансова инспекция. Била извършена проверка и от Главния инспекторат към Министерския съвет. Изтъква, че ищцата е публична личност и е нормално да търпи журналистически разследвания и критика, когато е в конфликт на интереси. Оспорва твърдението ѝ, че резултатите били гласувани без разглеждане на отделните проекти, като заявява, че за всеки отделен проект е имало отделно становище и е бил разглеждан самостоятелно. Отрича да е възлагал написването на процесните материали и твърди, че издателят не носи отговорност за вреди, когато публикуваният материал има посочен автор. Отрича да е налице и причинна връзка между твърдените от ищцата вреди и публикуването на тъкмо този материал, като заявява, че в този период десетки български медии са отразили процесното събитие. Исква от съда да отхвърли изцяло предявения иск. Претендира разноски.

Като съобрази събраните по делото доказателства съдът направи следните фактически изводи.

Страните не спорят, а и от събраните по делото доказателства се установява, че ищцата е била заместник-министър на културата и представител на член на Управителния

съвет на Националния фонд „Култура“. Също така като безспорен факт се отделя, че именно ответникът поддържа интернет изданието на вестник „Труд“ и че на 28.11.2022 г. в него е бил публикуван журналистически материал със заглавието „Заместничка на М. финансира проект на сина си с десетки хиляди лева държавни пари“, съдържащ изразните средства:

- „Заместничката на В.М.в Б. Т. финансира проект на сина си за десетки хиляди лева държавни пари по програма на национален фонд „Култура“ в „конкурс“ – майки и деца“;
- „майката финансира проекта на детето“;
- „Проектът на Drop Down Community, с продуцент А.А., син на заместник-министърката на М., е финансиран с 31 517.40 лв става ясно от публично публикувани „резултати““;
- и „Наблюдаваме само снижаване на властта с цел да се забрави случилото се и порочните практики да продължават“.

По делото са събрани гласни доказателствени средства чрез разпита на свидетелите – С.Д.Т. и В.В.К..

Свидетелят С.Д.Т. заявява, че към ноември 2022 г. е работил като съветник на министъра на културата и началник на Отдел „Европейски програми и проекти“. Твърди, че той е занесъл процесната статия на ищцата да я прочете. Посочва, че първо е показал процесната статия на министъра и той му заръчал да я покаже на ищцата и да попита дали има нещо вярно. Заявява, че ищцата е прочела процесната статия пред него и е казала, че няма абсолютно нищо вярно от това, което е написано, и че написаното е клевета. Твърди, че след като прочела статията, той и ищцата са отишли при министъра на културата, за да му каже, че написаното е лъжа. Министърът казал на ищцата „Добре. Тръгвай!“, а на свидетеля заръчал да извърши проверка. Заявява, че в следващите дни ищцата излязла в болничен, а когато ѝ се обадил, тя му казала, че е отключила диабет или че внезапно се е повишила концентрацията на кръвната захар и вероятно е на нервна почва.

Свидетелят В.В.К. познава ищцата от близо 10 години. Познава също така и сина ѝ Алекс, който също е възпитаник на Националното музикално училище. Спомня си, че миналата година през ноември месец е имало осезаема промяна в цялостното състояние на ищцата. В педагогическия процес, по време на уроците, които имали с нея, свидетелят заявява, че е имало силно напрегната обстановка. Ищцата била много раздразнителна, включително по отношение на неща, които друг път в процеса на работата не са ѝ правили впечатление. До онзи момент ищцата не си била позволявала да повишава тон на свидетеля дори за някои по-сериозни грешки. Налице била осезаема за свидетеля промяна в звукоизвличането, поради която ищцата не можела достатъчно адекватно да преподава. Сядала на пианото с треперещи ръце. На свидетеля правело впечатление, че когато ставал много рано към 5:00-5:30 ч., е виждал ищцата да е онлайн в социалните мрежи. Свидетелят знаел за процесната статия, но към онзи момент не смеел да пита ищцата за нея, защото се притеснявал да не влоши ситуацията. След няколко урока, в които били в конфликт, свидетелят попитал ищцата какво се случва с нея. Ищцата му се извинила, че е позволила процесната статия да се отрази на работата ѝ с нейните студенти. Споделила, че хората в професионалните среди обсъждали процесната статия, което било уронило дълбоко престижа ѝ. Също така заявила, че е започнала да пие успокоителни.

По делото са събрани и писмени доказателствени средства удостоверение от Комисията за противодействие на корупцията с изх. № КПК-КИ-11 от 10.10.2023 г. ведно с приложено решение № РС-651-23-041 от 17.05.2023 г. на КПКОНПИ, удостоверение

04.10.2023 г. от Агенция за държавна финансова инспекция, удостоверение от Министерския съвет с изх. № 05.00-151 от 29.09.2023 г., комплект документи от Министерството на културата, както следва: препис от Заповед № KB-510/03.08.2022 г. за назначаване на Б. А. Т. на длъжност „заместник-министър на културата“, препис от Заповед № KB-17/17.02.2023 г., с която ищцата е била освободена от длъжност „заместник-министър на културата“, както и издадените пълномощни на ищцата от името на министъра на културата за участие в заседания на Управителния съвет на Национален фонд „Култура“; протокол от заседание на Управителния съвет на Национален фонд „Култура“, проведено на 24.08.2022 г.; списък на всички подадени кандидатури по „Програма за възстановяване и развитие на частни културни организации“ 2022 г.; списък на всички одобрени кандидатури по „Програма за възстановяване и развитие на частни културни организации“ 2022 г.; списък на екипа по проект „Корени“ на Дроп Даун Къмюнити; протокол от работата на Експертна комисия по „Програма за възстановяване и развитие на частни културни организации“ 2022 г., от който е виден съставът ѝ; и епикриза на ищцата от Военномедицинска академия – МБАЛ София, ЛИЗ № 12603 от 2023 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното.

Предявен е иск с правна квалификация **чл. 49 във вр. с чл. 45 ЗЗД.**

Разглежданият иск би бил основателен, ако ищцата докаже фактите, които попадат под хипотезата на гражданския деликт (деяние, противоправност, вреди, вина, причинно-следствена връзка), както и фактите, водещи до ангажиране на отговорността на възложителя по чл. 49 ЗЗД – възлагане на работа от ответника на прекия причинител на вредите, причинени от изпълнителя при или по повод извършването на възложената му работа – чрез действия, които пряко съставляват извършването на възложената работа, чрез бездействия да се изпълнят задължения, които произтичат от закона, техническите и други правила или характера на работата, или чрез действия, които не съставляват изпълнение на самата работа, но са пряко свързани с нея (ППВС № 9/1966 г.);

Отговорността по чл. 49 ЗЗД е за чужди виновни действия. По своя характер тя е гаранционно-обезпечителна функция, поради което вината като субективен елемент следва да се преценява не по отношение на възложителя, а по отношение на лицето, на което е възложена работата (ППВС № 7/1958 г.). Съгласно чл. 45, ал. 2 ЗЗД вината се предполага, като опровергаването на тази презумпция е в тежест на ответника при условията на пълно обратно доказване.

Преди всичко, следва да се установи дали в случая е налице противоправно поведение на служител/и на ответника, тъй като само при неговото наличие може да стои въпросът за обезщетяване на вредите, техния справедлив размер и наличието на причинна връзка между противоправното поведение и вредите. Противоправността на поведението е обективно негово качество и се изразява в обективното нарушаване на правна норма (а в случаите на договорна отговорност – на валидна уговорка). За да е налице противоправно поведение, то следва да е предприето въпреки установена в закона забрана за неговото извършване, която забрана охранява абсолютни субективни права, като изводът за противоправността представлява правна преценка на деянието.

В разглеждания случай ищцата обуславя противоправността на поведението на служител/ите на ответника с накръняването на правото ѝ на психично и физическо здраве, както и правото ѝ на чест и достойнство и неприкосновеността на личния ѝ живот. От друга страна, ответникът твърди, че поведението на неговите служители е било правомерно, като се позовава на свободата на словото и свободата на изразяване на мнение. Налице е конкуренция между различни субективни права, признати от правния ред и на ищцата, и на ответника и неговите служители. При това положение, за да е налице противоправно поведение на лицето, на което ответникът е възложил работата, следва да е нарушен балансът в упражняването на следните основни права и свободи: свободата на словото и печата и другите средства за масова информация, правото на гражданите на информация и правото на лична чест, достойнство и добро име.

Свободата на словото и печата и другите средства за масова информация и правото на изразяване и разпространяване на мнение и на информация са прокламирани като основни права и свободи на българските граждани в Конституцията на Република България (КРБ). Така съгласно чл. 39 КРБ всеки има право да изразява мнение и да го разпространява чрез слово – писмено или устно, чрез звук, изображение или по друг начин. Това право обаче търпи известни ограничения. То не може да се използва за накърняване на правата и доброто име на другото. Според чл. 40 КРБ печатът и другите средства за масова информация са свободни и не подлежат на цензура, а съгласно чл. 41 от основния ни закон всеки има право да търси, получава и разпространява информация, като осъществяването на това право не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани, както и срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала. От друга страна, чл. 32 КРБ прокламира правото на личен и семеен живот, постановявайки, че всеки гражданин има право на защита срещу незаконна намеса в личния и семейния му живот и срещу посегателство върху неговата чест, достойнство и добро име.

Колизията между основните права и свободи на различни граждани е регламентирана чрез общия правен принцип, възпроизведен в чл. 57 КРБ, недопускащ злоупотреба с права и тяхното упражняване, ако то накърнява права или законни интереси на други. По текстовете на чл. 39, 40 и 41 КРБ и тяхното взаимоотношение помежду им и с другите основни права и свободи е постановено Решение на КС № 7 от 4 април 1996 г. по к. д. № 1 от 1996 г., обн. ДВ. бр. 55 от 28 юни 1996 г., според което: *„Разпоредбите на чл. 39, 40 и 41 КРБ утвърждават като основни права на личността правото свободно да се изразява и разпространява мнение и правото да се търси, получава и разпространява информация, като те гарантират възможността на всеки да се информира за заобикалящата го действителност, а на обществото - условия за неговото съществуване и развитие в съответствие със създаденото вследствие свободната размяна на мнения обществено мнение. Тези функции на правата по чл. 39, 40 и 41 КРБ ги определят като съществени за индивидуалното и общественото развитие. Те стоят в основата на демократичния процес и съдействат за неговото функциониране. Прокламирането на тези права от Конституцията и тяхното пълноценно упражняване е във връзка с редица други основни права на личността и конституционни принципи, каквито са достойнството на човешката личност (чл. 4, ал. 2), свободата на мисълта и свободата на съвестта (чл. 37, ал. 1), политическият плурализъм (чл. 11, ал. 1). В своята съвкупност посочените три разпоредби защитават различни аспекти на правото свободно да се изразява и разпространява мнение и на правото да се търси, получава и разпространява информация. Трите разпоредби се намират в систематична и функционална връзка. Наред с основното право свободно да се изразява и разпространява мнение, което е установено като право на всеки, в чл. 40, ал. 1 от Конституцията е утвърден принципът, че печатът и другите средства за масова информация са свободни. Прокламирана е изрично забраната на цензурата. Правото да се търси, получава и разпространява информация по чл. 41, ал. 1 КРБ принадлежи на всеки - физически и юридически лица, и защитава както интереса на личността, така и интереса на обществото да бъдат информирани“.* Следователно свободата на словото и печата и другите средства за масова информация следва да бъде разглеждана като своеобразен балансатор между правата на личността и интереса на обществото да бъде информирано, като при постигане на изискуемия законен баланс следва да са еднакво добре защитени и правата на личността, и правата на обществото.

Горепосочените основни права и свободи на гражданите са обект на защита и по Европейската конвенцията за правата на човека (ЕКПЧ), ратифицирана със закон, приет от Народното събрание на 31.07.1992 г., обн. в ДВ, бр. 66 от 1992 г., в сила от 07.09.1992 г., която съгласно чл. 5, ал. 4 КРБ е част от вътрешното национално законодателство и има пряко приложение по правоотношения, засягащи основни човешки права и свободи. В чл. 8 ЕКПЧ е закрепено правото на личен и семеен живот, а в чл. 10 – свободата на словото, като са посочени и хипотезите, в които тези права могат да бъдат ограничени по изключение, една от които е защита правата и свободите на другите, изрично регламентирана и в чл. 17 ЕКПЧ като забрана на злоупотреба с права по Конвенцията. Що се отнася до изискуемия

баланс между личния и обществен интерес при упражняване свободата на словото по чл. 10 в практиката на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) се приема, че свободата на словото е една от основите на демократичното общество и се отнася и за информация и идеи, които засягат, шокират или смущават, както и че трябва да се има предвид важната роля на пресата в правовата държава, но тя не БИ. да престъпва границите, установени *inter alia* за „защита на репутацията на другите“, като неин дълг е да разпространява информация и идеи по въпроси от обществен интерес.

В настоящия случай, както се установи, на официалната онлайн страница на вестник „Труд“ на 28.11.2022 г. е публикувана процесната статия с твърдяното в исквата молба съдържание. Спорно е дали тази статия съдържа клеветнически твърдения.

Разгласяването на несъществуващо позорно обстоятелство или приписването на неизвършено престъпление е противоправно деяние – клевета (чл. 147, ал.1 от НК). С това деяние се накърнява правото на чест и достойнство на лицето и положителната обществена оценка за личността му, неговата самооценка. За да е осъществен състава на престъплението клевета от обективна страна се изисква да са засегнати обществените отношения, осигуряващи неприкосновеността на доброто име на човека в обществото, на положителната обществена оценка за личността. Изпълнителното деяние на престъплението по чл. 147, ал. 1 НК има две проявни форми – разгласяване на позорно обстоятелство за пострадалия или приписване на извършено от него престъпление. Правната теория и съдебната практика трайно приемат, че позорното обстоятелство е твърдение на дееца за съществуването на определен факт, който се отнася до укоримо от гледище на морала поведение на пострадалия и който е от естество да накърни доброто му име в обществото. При втората форма на изпълнителното деяние деецът излага пред трети лица твърдения, че пострадалият е извършил престъпление, което трябва да е достатъчно описано, макар и не напълно конкретизирано. За съставомерността на извършеното е необходимо позорното обстоятелство да е **неистинско**, а приписаното престъпление да не е извършено от оклеветения, както и деецът да съзнава това. Позорните и неистински обстоятелства следва да са обективно твърдени, а не да се подразбират и да са резултат от субективни интерпретации в съзнанието на пострадалия (Решение № 75/12.03.2012 г. по н. д. № 3142/2011 г., II н. о.).

Разпространяването чрез печата или други информационни средства на критични, но верни обстоятелства, свързани с отделни личности, е израз на конституционно установената свобода на словото и не съставлява граждански деликт. Фактическите твърдения, за които се поддържа, че са клевета, могат да бъдат проверявани за вярност, като доказателствената тежест е на ответника. Ако те са верни, същите не са клевета, дори да позорят адресата, и не са основание за ангажиране на гражданска отговорност на ответника. В случай, че са неверни – ответникът носи отговорност, доколкото чрез тях се засяга неблагоприятно адресата и доколкото лицето, което ги изнася, не е проявило дължимата грижа да провери достоверността на информацията. В този смисъл е и решение № 111/26.05.2000 г. по н. дело № 23/2000 г., II н. о. на ВКС, според което: *„Когато е извършена необходимата проверка относно истинността на информацията съгласно установената журналистическа практика, вътрешните фактически правила на съответната колегия или издателство, чрез използване на обективно съществуващите и възможни източници на информация, е налице професионална добросъвестност, която изключва наказателната и гражданската отговорност за клевета.“* Следва да се подчертае и фактът, че съдебната практика е константна, че престъплението клевета не може да се извърши чрез внушения, манипулации, оценъчни съждения, умозаключения, а единствено чрез разгласяване на конкретни неверни позорни обстоятелства за конкретно физическо лице (виж решение № 17 от 17.02.2011 г. по н. д. № 641/2010 г., н. к., I Н. О. на ВКС). Тук трябва да бъде добавено също така, че когато журналистическите материали са насочени към личността на политическа фигура, държавник или друг вид общественик, последният следва да търпи навлизане в индивидуалната му правна сфера, засягащо неприкосновеността ѝ, в относително по-високата степен в сравнение с обикновените

граждани. Освен това при изготвянето на съответните журналистически материали е правомерно да бъде допускано известно преувеличение и да бъде ползуван провокативен език (пар. 132 от мотивите към Решение на ЕСПЧ по дело „*Delfi AS v. Estonia*“ и цитираните в него решения по делата „*Prager and Oberschlick v. Austria*“, „*Bladet Tromsø and Stensaas v. Norway*“, „*Castells v. Spain*“, „*Incal v. Turkey*“, „*Tammer v. Estonia*“).

От ангажираните от ответника доказателства се установява, че съобразно преценката на съответния компетентен държавен орган (КПКОНПИ), участвайки и гласувайки в заседанието на Управителния съвет на Национален фонд „Култура“, проведено на 24.08.2022 г., ищцата е била в конфликт на интереси. От Решението № РС-651-23-041 от 17.05.2023 г. на КПКОНПИ се сочи, че конфликтът на интереси се дължи на факта, че ищцата като лице, заемащо висша публична длъжност, няма право при изпълнение на задълженията си да гласува в частен интерес – чл. 56 от ЗПКОНПИ.

По делото от ищцата е представено и доказателство за наличие на висящо дело пред АССГ във връзка с обжалването на решението на КПКОНПИ. По настоящото дело на този етап не са представени доказателства за изхода на административното съдопроизводство.

Използваните изрази „*майката финансира проекта на детето*“, „*Заместничката на В.М.в Б. Т. финансира проект на сина си за десетки хиляди лева държавни пари по програма на национален фонд „Култура“ в „конкурс“ – майки и деца*“, акцентиращи върху родствената връзка между ищцата и нейния син, както и фактът, че тя е гласувала за финансирането на неговия проект, не осъществяват състава на клеветата, доколкото ищцата в действителност е участвала в гласуването на финансирането. Относно наведените от ищцата аргументи в исковата молба, че изразите, използвани в процесната статия, „*гравитират и се основават върху внушението*“, че въпросното финансиране е по програма „конкурс“ – „майки и деца“ съдът следва да подчертае, че престъплението клевета не може да се извърши чрез внушения, манипулации, оценъчни съждения, умозаключения. Похватът на използваните кавички от автора е срещан журналистически и изобщо стилос начин за изразяване на иронична оценка и/или съмнение по отношение на даден факт. Също така изразът „*Наблюдаваме само снижаване на властта с цел да се забрави случилото се и порочните практики да продължават*“ представлява оценъчно твърдение на автора – негово виждане за това какво се наблюдава при създадалата се ситуация. Както бе посочено обаче, мненията и оценките от своя страна не подлежат на проверка за вярност.

Съгласно вече цитираната практика на Конституционния съд „*Тук трябва да се прави разлика между обществен интерес от факти и информация, които обслужват обществената дискусия, и такИ., по отношение на които интересът е равнозначен на любопитство. Във връзка с това може да се направи още едно разграничение: между информация и идеи, които се правят публично достояние в контекста на политическия и въобще обществения дебат и такИ., които не попадат в този контекст. Принадлежащите към първата категория определено се ползват с по-висока степен на защита. Тук не става дума за нормативно удостоверяване на една категория изказвания с по-висока стойност за сметка на други, каквото не може да бъде открито в конституционния текст, а за различие, което се прави на основата на обективната обществена полезност, за нееднакъв принос към публичната дискусия. В този смисъл "критичните мнения, както и ....факти", които биха могли да имат негативно влияние за авторитета на дадена личност и които според искането не бИ. да бъдат изключвани, могат да имат различен характер от гледище на своята насоченост и предназначение, така че да бъдат третираны различно*“. В дадения случай процесната публикация и използваните в нея словесни изразни средства, макар и да навлизат в индивидуалната правна сфера на ищцата и да засягат неблагоприятно нейни признати от Конституцията права и законни интереси, обслужват важна обществена дискусия. Това се установява както от самото им съдържание и заеманата от ищцата към съответния период висша публична длъжност, така и от инициираните проверки от различни държавни институции във връзка с процесната публикация. При това положение конкуренцията на субективни права следва да се разреши от съда в полза на свободата на словото и свободата на изразяване на мнение. По

всички изложени съображения настоящият съдебен състав приема, че поведението на служителите на ответника е било правомерно. При това положение предявеният иск е неоснователен поради липсата на основния елемент от правопораждащия фактически състав.

Предвид изхода от спора и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК в тежест на ищцата следва да се възложи заплащането на направените от ответника съдебно-деловодни разноски, които се свеждат до уговореното и реално заплатено с вкл. ДДС адвокатско възнаграждение (л. 93 и сл.). В последното открито съдебно заседание ищцата направи възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК. Във връзка с него съдът държи сметка, че предвид материалния интерес и съобразно актуалната редакция на чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а и съобразявайки липсата на особена фактическа и правна сложност по настоящото дело, адвокатското възнаграждение следва да бъде намалено до нормативноустановения минимум от 1 750 лева без ДДС, съответно 2 100 лева с ДДС.

Мотивиран от всичко изложено, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от ищцата Б. А. Т. с ЕГН *****, съдебен адрес ., иск с правно основание чл. 49 във връзка с чл. 45 от Закона за задълженията и договорите срещу ответника „ЕООД с ЕИК: ., със седалище и адрес на управление – ., за присъждането на сумата в размер на **15 000 лева**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие на публикуваният на 28. 11. 2022 г. в интернет страницата на вестник "Труд" журналистически материал със заглавие *"Заместничка на М. финансира проект на сина си с десетки хиляди лева държавни пари"*.

ОСЪЖДА ищцата Б. А. Т. с ЕГН ***** да заплати в полза на ответника „ЕООД с ЕИК: . сумата **2 100 лева**, представляваща разноски в първоинстанционното производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването на преписа.

Служебно изготвени преписи от решението да се връчат на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____